

Κι' ἐγὼ ποὺ λὲς ἀγνώριστος καὶ μόνος ἐπλανώμην
 ὅσπιν αἰώνιαν Ρώμην,
 καὶ σύνοφρος καὶ σιωπῶν
 εἶδα τὴν Ρώμην τὸν Πάπῶν.

Ἐξέστην μὲ τὴν μουσικὴν ἐπουρανίου μέλους,
 μὲ Ραφαήλους' μίλησα καὶ Μιχαὴλ' Ἀγγέλους,
 καὶ τοὺς Βοργίας' γῶρισα μαζί με τὴν Λουκρέτσια
 κι' ἄκουσα τὴν Ἰταλία νὰ σοῦ ζῆ-βρίβα Γερτέσια.

Καὶ τῶν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆ τὸν κῦταξα νὰ στέχη
 ὅσοι Βίκτωρος' Ἐμμανουὴλ τὸ δοξασιμένο μῆμα,
 καὶ στέφανον ἀμάραντον ὅσπιν μνήμην του νὰ πλέκη,
 ποὺ τόσο τὴν ἐξόμνησε καιροῦ μεγάλου ρίμα.

Κι' ἐγὼ ὅσπιν τάφον' οἴμωσα, ποὺ λάμπ' εἰς τοῦτον ἥλιος
 εὐκλείας ἀθανάτου,
 κι' ἐφώναξα ἔμπροστά του:

Ἐμμανουὴλ ἂν εἰς κελὸν, ἀλλ' εἰς Ἐμμανουήλιος,
 γιατί τὸ Πεδερόντιον νὰ μεγαλώσῃ φρόντισες
 μαζί μ' ἐκείνον τὸν Καβούρ, κι' ἐξήστραψες κι' ἐβρόντησες.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὸ, ψωρίτη,
 ζήτησα τὸ μῆμα νάβρω
 τοῦ Καβούρ τοῦ μακαρίτη,
 καὶ μὲ σπῆθος τοῦπα λαβρο.

Καὶ τὴν μνήμην τὴν δικὴν σου, τὴν σεπτὴν καὶ δαιμονίαν,
 μ' ἔδους τὴν διαφυλάττω καὶ μεγάλην κι' αἰώνιαν.
 Δέξου θαυμασιόν, Καβούρ, κι' ἀπὸ μένα τὸν μουμούρη,
 ἂν καὶ ὅσπιν Ἑλλάδα τώρα
 πλημμυρεὶ Καβούρ πληθώρα,
 ποὺ πηγαίνουν σὰν καβούροι.

Ἄκουσα τὸν Βασιλῆ μας γιὰ πολλὰ, βρε Φασουλῆ,
 τοῦ Τιτόνι νὰ μίλη.

Ἄκουσα θερικά προπόσεις,
 μὰ κι' ἀγάπης ἐκδηλώσεις
 εἶδα μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ σ' αὐτὸ τὸ Βατικάνο.

Εἶπα χάσει τὸ μακρὸ μου,
 κι' ἔκανε τὸ κούτελό μου
 μὰ σκουδαία καραμπόλα
 μὲ τὸν Φλάρο τὸν Ρομπόλα.

Ἐφορούσα φουστακέλιας, καὶ τὸ τρίπο μου τσαρούχι
 τὸ θαυμάζανε τιτλοῦχοι
 τῆς Αὐλῆς καὶ μεριστῆνες
 καὶ Πατρικίαις Ρωμάνικας.

Μὰ κι' ὁ κύριος Τιτόνι
 τόβλεπε καλὰ καλὰ,
 κι' ἔλεγε γι' αὐτὸ πολλὰ
 μ' ἐνθουσιασμὸ, κωθῶν.

Φ. — Ἀληθινῆς ὑποδοχῆς τριχοῦδερτη παράτα
 γιὰ τὸν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆ τὸν δημοκρατικῶν...
 καὶ μὲ τὸν Γκαλλί' μίλησε καὶ τὸν Γεροταφράτα,
 καὶ τὸν Ἠλία' γῶρισε, παπῆ Καθολικό.

Καὶ τοῦτος ὁ Φραγκόπαπας χάνει γιὰ μᾶς τὸν νοῦ του,
 κι' εἶναι Ρωμῶν Καθολικὸς πρὸ χρόνων ἐκεῖ πέρα,
 καὶ ποδὸς τὸ ζέρει, Περικλῆ, κι' ἡ γνωριμία τούτου
 ἂν χρήσιμος ὅσο κράτος μας δὲν γίνῃ καμμιὰ μέρα.

Κι' ὁ Πάπας Πιὸς ὁ σεπτὸς, ποὺ νῆρχε τὴν εὐχὴ του,
 τὸν Βασιλῆ μας σκαλεῖωσε μὲ τὴν ὑποδοχὴ του.
 Ἐκόσμη τὸ κεφάλι του τῆρα διαμαντῆνα
 κι' ἐγὼ βραστούσα, Περικλῆ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γενεά.

Φλάροι πολλοὶ μ' ἐγῶρισαν,
 τοῦ φίλησα τὸ χέρι,
 καὶ τοῦπα πῶς ἐχωρίσκα
 οἱ δύο συμπεθέροι,
 καὶ ντὲ προφόντις ἐκραξε πῶς γρήγορα ὅσο ροῦτον
 θὰ πάθῃ τὸ Ρωμαϊκοῦ χωρὶς νὰ πᾶση ποῦτον.

Ἐτὸν Βασιλῆ μὲ χάρι τὸ ζῦλενο ζευγάρι.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆ,
 μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,
 σὶ δεχόμεθα κι' ἐμεῖς
 μ' ὄλη μας τὴ φαμελιά.

Εἶδες καὶ τὸν Πάπα Πιὸ, Φλάρους καὶ Καγκελαρίου,
 καὶ κρατῶν τρανοῦς κυρίου.
 Τοῦ λαοῦ τῆς Ἰταλίας τὰς ἐπισημίαις ἄκου.
 τώρα λένε τὰ ταξίδια πῶς δὲν γίνονται τοῦ κάκου,
 κι' ἔναν Πάπα νὰ γνωρίσῃς κι' ἔναν Φλάρο σπανογέννη
 πάντα ἀποκοι κέρως βγαίνει.

Γιὰ πολλὰ ζητήματά μας ἔκανες συνομιλία,
 εἶπες γιὰ τῆς Ἐκκλησιας μας, εἶπες καὶ γιὰ τὰ Σχολεία,
 κι' ἔλοι σὺπαν πῶς θὰ κάνουν ἔ, τι θέλεις, φθάνει μόνον
 Ἄρκουδιάρηδες νὰ γέροντο τὸ πετοὶ τὸν Μακεδόνω,
 κι' ἐμεῖς σκυδόντας μὲ τρῶμ' ἔμπρὸς τοῦς Κρούμους, Βασιλῆ,
 δίχως ἄμυνα καμμιὰ νὰ μὴ βγάζωμε μιλά.

Ὅμως Σὺ βεβαίως θάπες
 πῶς κανεῖς τὸν δολοφόνου
 δὲν θὰ τοὺς ἀφήτῃ μόνους
 γιὰ νὰ μᾶς πατοῦν τῆς κάπαις.

Ὅσο Σὺ περιηγεῖσθαι τῆς Εὐρώπης τὰς Αὐλὰς
 μ' ἐκδηλώσεις συμπαθείας θερμοτάτας καὶ πολλὰς,
 τόσο πρόσφυγας ἀπέψ' οὐδαλοῦσαν τὰ βαπόρια,
 ἄκαμωσαν καὶ τοῦ Κορρηάτη μερικὸι περιφανεῖς,
 κι' ἔδοκιμασε κι' ὁ Κόντης μὲ μεγάλην οὐτοχόρρα
 γιὰ τοὺς διασπαστικμένους καὶ τοὺς ἐξ' ὄμογενεῖς.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆ μᾶς... τρῶμς χάσινο φωμαί,
 κι' ἔλοι λὲν πῶς ἠεφαλίση προφανεῖς ἢ συνδρομῆ
 καὶ τῆς φίλης Ἰταλίας
 σὰν κι' ἐκείνη τῆς Γαλιτίας.

Βίβα λοιπὸν Ἰταλία καὶ Γερτέσια συγχρόνως,
 βίβα τοῦ νέου Βίκτωρος, μὰ κι' οἰκίος μας Θρόνος,
 κι' ἔν σήμερα συμφέροντα χωρίζουνε τὰ κράτη,
 πλὴν ἀδελφόνου τοὺς λαοὺς μνημεία σὰν τοῦ Φράττη.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆ, νὰ ἔβῃς Ρωμῶν καμωματα,
 νὰ μᾶθῃς πῶς ἐσφύρωσαν καὶ δὴν καινούρια κόμματα.
 Κατόπιν τῶσαν ταπειτῶν μᾶς ἤλθες εἰδὸ πέρα,
 ποὺ σάχλα διαβλέπεται,
 κατόπιν δὴμος Τυρρηγῆς ἢ Καθαρῆ Δαυτέρα
 πάντα μὲ σάχλας ἔσεται.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆ, νὰ λείψω συμφοραί,
 κι' ἔλοι μᾶς Ἰταλίζωμε καὶ Βίβα λέμ' ἔλ Ρε.

Ἄποψι περὶ Μορέας διάλειξις θὰ γίνῃ
 ἀπὸ τὸν εὐλακὸν Ὄσπη ὅσο Σπῆλιότιτ, ποῦ θὰ μείνῃ.

Νίκου Καλογεροπούλου διηγήματα ποικιλία,
 χαριεστάτου βιβλίον, Ἠμερολογίου Φύλλα.

Ὁ ρέκτης Βίττα Ροῦτσος μετὰ πολλῆς σοφίας
 ἐδοῦσται σπουδαίαν Σχολὴν Στενογραφίας.